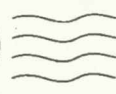

Ε.Η.Μ.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ 4
45444 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Δικορφιιώτικα Νέα

Δίμηνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 66, ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1995. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Τ.Θ 42099, 121 10 Κ.Τ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ - Τηλ. 57.38.093

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ - ΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΙΚΟΡΦΟΥ

Το Κ.Σ. Δικόρφου αφού συνήλθε έκτακτα σε συνεδρίαση την 10-6-1995 μετά από πρόσκληση του Προέδρου της Κοινότητας και μετά από διαλογική συζήτηση αποφάσισε να διαμαρτυρηθεί έντονα προς τον αρθρογράφο της εφημερίδας "ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ" για το άρθρο της εφημερίδας Απριλίου-Μαΐου 95 τεύχος 65 με τίτλο "ΑΣΦΑΛΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ". Οι απόψεις του αρθρογράφου είναι εντελώς προσωπικές και κακώς έχουν γραφεί σαν κύριο άρθρο πρωτεσέλιδο στην εφημερίδα, η οποία είναι όργανο του Συλλόγου Δικορφιωτών και φυσικά δεν έχουν την υποστήριξη του Κοινοτικού Συμβουλίου αλλά και της μεγίστης πλειοψηφίας των Δικορφιωτών.

Έπρεπε δε οι προσωπικές απόψεις και θέσεις εκάστου να γράφονται στο εσωτερικό μέρος της εφημερίδας με τίτλο "Γνώμες και απόψεις μελών".

Όσον αφορά τους προβληματισμούς του για την τουριστική ανάπτυξη που θα επέλθει σεβόμαστε τις απόψεις του, τις δεχόμαστε εν μέρει, πρέπει όμως να γνωρίζει ο αρθρογράφος και λυπούμαστε γιατί μέχρι τώρα δεν το έχει καταλάβει παρόλο που τόσες φορές το έχουμε επισημάνει σαν Κοινοτικό Συμβούλιο, ότι από χρόνια τώρα ο στόχος μας είναι ένας: η δημιουργία της κατάλληλης υποδομής, έτσι ώστε η ανάπτυξη η οποία θα έλθει εφόσον ολοκληρωθεί η ασφαλτος, πιστεύουμε ότι αυτό θα γίνει πολύ σύντομα, να μας βρει πανέτοιμους.

Άλλωστε οι Δικορφιώτες που μας επέλεξαν και εμπιστεύτηκαν τις τύχες τους πιστεύουν και είναι όνειρο όλων, η ολοκλήρωση της ασφάλτου και της Τουριστικής ανάπτυξης του χωριού μας.

Όσο για την ασφαλτομέσα στο χωριό οι σκέψεις των Δικορφιωτών εκφράστηκαν με τα πρόσφατα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών.

Θέλουμε να πιστεύουμε ότι και το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου θα αντιδράσει ανάλογα ώστε τέτοιες ενέργειες οι οποίες βλάπτουν προσπάθειες και αγώνες ολόκληρων χρόνων να μην έρχονται σαν κύρια άρθρα της εφημερίδας μας παρά μόνο σαν προσωπικές απόψεις και θέσεις οι οποίες είναι σεβαστές από όλους μας.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Θεωρώ την επιστολή του Κ.Σ. επιεικώς απαράδεκτη. Το επίμαχο άρθρο έθετε έναν προβληματισμό. Αντί λοιπόν το Κ.Σ. να πιάσει την ευκαιρία και ν' αναπτύξει τις απόψεις του επί της ουσίας, για να γίνουν κτήμα σ' όλους τους

Δικορφιώτες (όχι μόνο από στα μέλη του Κ.Σ. ή στους ψηφοφόρους), έστειλε μια επιστολή γεμάτη εμπάθεια και κακεντρέχεια. Ας την κρίνουν οι ίδιοι οι χωριανοί. Και φυσικά δεν είναι αρμόδιο το Κ.Σ. να υποδείξει πώς θα μπαίνουν τα άρθρα στην εφημερίδα, τουλάχιστον με μια τέτοιου ύφους επιστολή.

Σχετικά με τις έμμεσες απειλές της τελευταίας παραγράφου, έχω να πω τα εξής:

α) Το Δ.Σ. του Συλλόγου δεν είναι ο μπράβος του Κ.Σ. Έχει ανθρώπους που μπορούν να σκεφτούν

Η προσεχής Γενική μας Συνέλευση

Τον προσεχή Αύγουστο θα πραγματοποιηθεί στο Δικόρφο (όπως γίνεται κάθε χρόνο) η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας.

Θέλω, με την ευκαιρία αυτή, να υπενθυμίσω σε όλους σας τις ωραίες εικόνες και αναμνήσεις, που έχω αποκομίσει απ' τις τελευταίες Γενικές μας Συνελεύσεις.

Είναι ανθρώπινες και φιλικές, πολιτισμένες και ήρεμες και κάνουν τον καθένα μας να χαίρεται και να ευχαριστείται για την παρουσία του και τη συμμετοχή του.

Πράγματι, είναι μια ώρα και μια στιγμή συνάντησης

και ψυχικής επαφής των απανταχού Δικορφιωτών και την κρατάμε στο ύψος και στο ήθος που της πρέπει.

Με ευγένεια και ευπρέπεια υποβάλλονται οι σκέψεις και προτάσεις των παρόντων και με συμμετεχόντων και με καλοσύνη, πολιτισμένο τρόπο και ανοχή δίνονται οι απαντήσεις και οι αντίθετες απόψεις που δείχνουν και αποδείχνουν το υψηλό περιεχόμενο των συζητούμενων, τον πολιτισμό και την ανθρωπιά τους.

Είμαι βέβαιος ότι αυτή η εικόνα και αυτό το σπουδαίο έθος και ήθος θα επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο,

κατά την ημέρα της Γενικής μας Συνέλευσης, ώστε όπως γίνεται ως τώρα να φεύγουμε αγκαλιασμένοι κι αγαπημένοι, συνδεδεμένοι κι ενθουσιασμένοι όλοι οι συμμετέχοντες.

Και να μην ξεχνούμε μια βασική υποχρέωση που έχουμε όλοι μας κι είναι σπουδαίο καθήκον κατά την ώρα της Γενικής μας Συνέλευσης:

Όλα τα προβλήματα και ζητήματα του χωριού μας και του Συλλόγου μας, που έχουμε εντοπίσει και επισημάνει (ατομικά ή ομαδικά) έχουμε χρέος και καθήκον κατά την ώρα εκείνη της Γ.Σ. να τα προβάλλουμε και να τα παρουσιάσουμε, προς συζήτηση και σωστή λήψη αποφάσεων.

Ο κύριος στόχος και σκοπός κάθε Γενικής Συνέλευσης, αυτός είναι:

Με ηρεμία και γαλήνη, πραότητα και ανθρωπιά, χωρίς πάθος και χωρίς βιασύνη να παρουσιάσουμε ο καθένας τις σκέψεις και απόψεις του, για τα παρουσιαζόμενα και συζητούμενα θέματα, με βασικό στόχο και επιδίωξη την πρόοδο του Δικόρφου, την ανάπτυξη των Δικορφιωτών και τη θετική και συγκεκριμένη απόδοση του Συλλόγου μας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ματθαίος Λέκκος

Ο Πρόεδρος
της Κοινότητας
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΙΝΗΣ

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΤΥΠΟΙ:

Πονηροσυκοφάντης...

Κάθε φορά, που γύριζε ο Μπαρμπα-Τάκης απ' το καφενείο του, έλεγε και ξανάλεγε γελώντας, όλες τις "σοφίες" και τα κουτσομπολιά, π' άκουγε απ' το πρωί ως το βράδυ, με γέλιο και ειρωνεία περυσισή.

Είχε βαφτίσει τον ιδιόρρυθμο εκείνο τύπο... (με τις ευλογίες, την ανοχή και τη συγκατάθεση όλων σχεδόν των χωριανών) και τον είχε κατονομάσει Πονηροσυκοφάντη... Λέξη βαριά και σύνθετη, που ζύγιζε όμως και σήκωνε όλο το ελαφρύ περιεχόμενο του τύπου...

"Σήμερα ο Πονηροσυκοφάντης, μας είπε όλα τα γκουντοσλίκια του Πέρα και του Κάτω Μαχαλά, παραλλαγμένα και αλλοιωμένα, ασβεστωμένα κι όλα λαοσπόμενα... Άλλες λέξεις άκουσε, άλλες λέξεις είπε... Άλλο ψέμα έπιασε, άλλο φαντάστηκε κι άλλα κατονόμασε..." έλεγε ο Μπαρμπα-Τάκης, κατακόκκινος και απηδασμένος για τη δήθεν "εξυπνάδα" και την άμετρη θρασύτητα του Πονηροσυκοφάντη χωριανού του...

"Ένας εγωιστής κι ανήθικος, ψεύτης και συκοφάντης... γεμίζει το μαγαζί μου κακοήθειες, ψευτιές κι υπερβολές κι είναι να τον σιχαίνεσαι και να τον απηδιάξεις..." έλεγε και ξανάλεγε ο σοβαρός θυμώσσοφος και θείος.

"Ο Μάνθος είπε τούτο, ο Φρίξος είπε αυτό..." Κι αύριο τα αντέστρεφε και τ' αναποδογύριζε και τα λόγια του Μάνθου γίνονταν λόγια του Φρίξου. Ενώ τα περισσότερα ήταν λόγια της φαντασίας του και του μυαλού του, λόγια του ήθους του και του χαρακτήρα του.

Κι όλοι κουνούσαν το κεφάλι τους απηδιασμένοι και απορημένοι, αγανακτισμένοι κι εμβρόντητοι για τα ψεύδη του και τις υπερβολές του, τις φαντασιώσεις του και τις ψευδολογίες του τις συνεχίζ!

Εζήσε κι έξω από το χωριό ο Πονηρόγατος... αλλά η πονηριά του και το ήθος του δεν άλλαξαν κι έμειναν αμετάβλητα και σταθερά, για μια ζωή κι έναν αιώνα!

Τα γράμματα με δυσκολία περισσή τα κουτσοέμαθε. Όμως το θράσος τόχει στη μασχάλη του και την άγνοια πάντα στο πλεύρο του, δυο "βοηθούς" του ολοήμερους, που δεν αποχωρίζεται ού-

τε τη νύχτα!

"Παθαίνει εκρήξεις απ' τα νεύρα του κι όταν συνομιλείς μαζί του, πρέπει να'σαι έτοιμος να δεχτείς τις ύβρεις

του και τις υπερβολές του, το θράσος του και την αναίδειά του" έλεγαν όλοι στο χωριό.

Ο Μπαρμπα-Τάκης άκουγε (θέλοντας και μη θέλοντας...) όλες τις παροιμίες, που του έλεγαν οι συνομιλητές του χωριανοί και μας τις μετέφερε στο

σπίτι: "Αλλά στα χείλη... κι άλλα στην καρδιά..." έχει ο πονηρός μας σήμερα, έλεγε ο αμερόληπτος κριτής του.

"Στα χείλη πρόβατο... και στην καρδιά λύκος..." συμπλήρωνε σε λίγο, κουνώντας το κεφάλι του λυπητερά ο άλλος.

"Μέλι δείχνει... φαρμάκι ετοιμάζει...". Και τελείωνε: "Η συκοφαντία του λερώνει... ακόμη και το χιόνι" που 'ναι κατάλευκο και καθαρό, πάνω στην Γκούβα.

Μ' αυτές τις παροιμίες περιέγραφε λακωνικά, σκληρά και δίκαια το χαρακτήρα και το ήθος ενός πρωτόγνωρου κι ασυνήθιστου ανθρώπου, στενού συγγενή της Γκουντώσιους, εκείνων των χρόνων... των παλιών κι αγύριστων.

Κι όταν ο Νώντας άκουγε τις παροιμίες από τον Μπαρμπα-Τάκη μας, έλεγε φωναχτά κι εκείνος και με λύπη, που θυμόταν απ' το σεβαστό του δασκαλό: "Φύσιν πονηράν, μεταβαλείν ου ράδιον...". Και εξηγούσε: "Ανθρωπο πονηρό και κακοήθη, δεν μπορείς εύκολα να τον αλλάξεις".

Προχθές ο Πονηροσυκοφάντης μας θύμωσε και νευρίασε πολύ, έγινε έξω φρενών κι άρχισε αδιάκοπα να βρίζει μέσα στο καφενείο του χωριού. Η φωνή του άλλαξε, τα χέρια του έτρεμαν, οι εκρήξεις του ήταν απανωτές και χυδαίες κι όλο το μεσοχώρι τον κοιτούσε έκπληκτο!

Κι αυτός καμάρωνε, που οι άλλοι σώπαιναν και δε συνέχιζαν το "διάλογο" μαζί του!

Λογιάς, πολυλογιάς και φωνακλάς ο πονηροσυκοφάντης μας, που ήθελε να επιδεικνύεται ανέτως και να ικανοποιεί τον άκρατο εγωισμό του στην κοινωνία του χωριού του την υπέροχη, που 'χει (όπως συμβαίνει δυστυχώς) και λίγες τέτοιες εξαιρέσεις...

Για να κοιτούν οι συνετοί και ώριμοι και να πέρνουν την ώρα τους, γελώντας...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

- Στην Αθήνα παντρεύτηκε ο Μίμης Στάθης την αγαπημένη του Μαρία Κουκουλιώτη. Να ζήσετε ευτυχισμένοι παιδιά.

- Στα Γιάννινα παντρεύτηκε και η Βιβή Λέκκου, κόρη του συνεργάτη μας Ματθαίου Λέκκου τον εκλεκτό της καρδιάς της Λάζαρο Μυλωνά. Καλούς απογόνους.

- Πέθανε στην Αθήνα ο χωριανός μας Απόστολος Πατέας. Τα θερμά μας συλλυπητήρια στους δικούς του.

ΠΟΙΗΣΗ - Μνημόσυνο...

Στον αξέχαστο γιατρό και άνθρωπο Νίκο Σκοπούλη από την Πεδινή Ιωαννίνων, με τη συμπλήρωση τριών χρόνων από το θάνατό του.

Ήσουν εσύ της ανθρωπιάς πανέμορφο λουλούδι αγαπητέ μας σύντροφε αξέχαστε Σκοπούλη.

Μέσα στον κήπο της ζωής σκόρπισες τ' άρωμά σου αγάπη, δίκιο, προσφορά λίγ' απ' τα ιδανικά σου.

Σαν άνθρωπος και σα γιατρός πάντα πρώτος κι ωραίος μας γέμιζες παρηγοριά σαν άλλος Ναζωραίος.

Αθάνατε! Τα έργα σου παντοτινά θα μένουν. Αλήθεια! Τέτοιοι άνθρωποι ποτέ τους δεν πεθαίνουν.

Γιάννης Λέκκος

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αφοί Τσούγια	10.000
Χαρισιάδη Λούλα	5.000
Ματσόπουλος Κων/νος	5.000
Ανώνυμος χωριανός	5.000
Λωλίδη Κλεονίκη	2.000
Κοντογιάννης Κώστας	2.000

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Χαρισιάδη Λούλα	10.000
Μητσόπουλος Ευάγγελος	50.000

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΤΕΑΣ:

Ένας αξέχαστος Δικορφιώτης

Στις 15 Ιουνίου 1995 και σε ηλικία 81 ετών πέθανε στην Αθήνα ο αξέχαστος και γλυκομίλητος χωριανός μας Απόστολος Πατέας.

Φίλος και αγαπητός σ' όλους τους Δικορφιώτες, ο σέλιος και χωροφύλαξ "στο δάσος".

Όλα ωραία κυλούσαν και εξαίσια κι η παρέα μας καλοπερνούσε, χωρίς φροντίδες και άγχη για το σήμα και λίαν ευχαριστημένοι για το ψωμάκι που χορταίναμε αν το χορταίναμε της Κατοχής τις αιώνες μέρες... Τρέχαμε, παίζαμε, νουάζαμε και η χαρά μας ήταν τόση, που

είχαν δουλέψει ολόκληρες δεκαετίες εκεί. Στα καλά του παιδιά Βασίλη και Νάσιο, εκφράζω τα συλλυπητήρια όλων μας των χωριανών και η ευχή και η ευλογία του πατέρα τους εύχομαι να τα συνοδεύει όλη τους τη ζωή.

Όμως εκείνα επρο-

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ 18-6-95

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

Η θεία η Κούλα τ' Σιώμ', αξέχαστη και βέρα ζαγορίσια, συνήθιζε πολλές φορές να μου διηγείται παλιές ιστορίες και μύθους, ζωντανούς θρύλους και "κατορθώματα" απ' το Δίκορφο, ιδίως κατά τις παγερές μέρες και νύχτες του χειμώνα.

Ήξερε να διηγείται ωραία, μια κι ήταν ταξιδεμένη στη Σμύρνη και αλλού και είχε δει κόσμο πολύ και ξακουστό. Τα κρύα απογεύματα και βράδια του Γενάρη, πηγαίνα και καθόμουν δίπλα στο τζάκι της και την παρακαλούσα λέγοντας της:

"Θεία, το μύθο π' άρχι-πες να λες το πρωί, τώρα θα τον ακούσουμε και πάλι".

Κι άρχιζε η θεία Κούλα τη διήγησή. Κι εγώ κρεμόμουν απ' τα χείλη της, που τόσο όμορφα μιλού-

σαν και ζωντανεύαν τα λεγόμενα και σε μετέφεραν στο μυθικό, τον κόσμο του ονείρου.

"Ένας κομπογιαννίτης κάποτε παρακολουθούσε και "περιποιόταν" έναν άρρωστο στο Δίκορφο. Πήγαινε κάθε μέρα στο σπίτι του, στον Πέρα -Μαχαλά και τον "εξετάζε" για ώρα πολλή. Στο τέλος κουνούσε το κεφάλι του κι έφευγε, αφού πρώτα πληρωνόταν αδρά απ' τους δικούς του, για τον "κόπο" του.

Οι συγγενείς του αρρώστου τον ρωτούσαν φοβισμένοι, βλέποντας το σοβαρό ύφος, που έπαιρνε κάθε φορά, στο τέλος της επίσκεψής του.

"Τι έχει ο άντρας μου, γιατρέ;", έλεγε η Κουτσιοτόλαινα. Κι εκείνος απαντούσε αργά και σοβαρά: "Δεν έδειξε α-

Κομπογιαννίτης ...«έδρασε» στο Δίκορφο...

κόμη...". Και έφευγε κουνώντας το κεφάλι του.

Κι όταν τον ξαναρωτούσε ο γιος τ' αρρώστου ανήσυχος, ο Κομπογιαννίτης πάλι αόριστα και γενικά του έλεγε: "Θα δείξει, αύριο, μεθαύριο... Υπομονή και μην ανησυχείτε".

Και το ύφος του "γιατρού" ήταν τόσο σοβαρό, που όλοι στο σπίτι πίστευαν πως ο "γιατρός" ήταν πολύ σπουδαίος, πληρώνοντάς τον ακριβά.

Όπου μια μέρα ο άρρωστος απέθανε και πήγε στην Γκορτζιά, στον Κάτω Μαχαλά κι ετάφη απ' τον παπα-Σταύρο. Ήρθαν οι χωριανοί και έκλαιγαν. Ήρθε και ο "γιατρός" σε μια άκρη. Στεκόταν όρθιος κι έλεγε στους Περμαχαλιώτες, που τον έβλεπαν: "Αυτός ο άνθρωπος, αν

έκοβε το "παι" κι αν έκανε και μερικά κλύσματα θα ζούσε ακόμη τώρα".

Όπου ο αδερφός του πεθαμένου, ο Αθυρόστομος, ξέσπασε κι άρχισε να φωνάζει κατηγορώντας το "γιατρό" για άγνοια, ασυνέπεια και...θράσος. "Τι μας τα λες αυτά, ασυνείδητε! Τώρα, που ο άνθρωπος εχάθη κι έφτασε η ψυχή του στα ουράνια κι από το Δίκορφο ξεγράφη;

Σε τίποτα δεν ωφελούν οι τωρινές "συμβουλές". Τότε, που ζούσε έπρεπε να "δράσεις" και να του σώσεις τη ζωή, Βικογιατρέ, της...ώρας κι ασυνείδητε".

Κι έγινε ο Κομπογιαννίτης άφαντος κι όλο το Δίκορφο εσώθη...

"Κατάλαβες Μανθούλη μου, τι έγινε;", έλεγε η θεία Κούλα και σιμπούσε τα ξύλα μέσα στη φωτιά,

για να κρατάει καλά το τζάκι.

Κι η θεία Νίτσα από δίπλα της έβγαζε το συμπίερασμα συνήθως:

"Πρέπει να βοηθούμε κάποιον στην ώρα της ανάγκης του κι όχι αργότερα γιατί η βοήθειά μας τότε γίνεται άχρηστη και περιττή. Κι ο άνθρωπός μας φεύγει για τον άλλο κόσμο", έλεγε φωναχτά συνήθως και...ρητορικά η γιαγιά μας προς όλους... και κατέληγε:

"Κομπογιαννίτης έδρασε στο Δίκορφο; Κάτι κακό μας περιμένει...".

Κι έφευγε ευχαριστήμενος για το σπίτι μου, για να ξανάρθω πάλι, εντός... της μέρας, στους μύθους και τους θρύλους του Δίκορφου μας κι όλου του Ζαγοριού, βοριά και νότου.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Ένας ξυλοδαρμός ...αξέχαστος!!

Σε κείνη η παρέα μας τ' άπογευμα και έπαιζε στο Πέρ' Αλβόνια τον κήπο, τον ωραίο. Τον πράσινο και πολύ όμορφο, με τις ωραίες φασολιές και τις πολλές ντομάτες, τις αγγουριές και τους μεγάλους γίγαντες και με τη δροσεράδα τη σπουδαία. Χώθηκα μέσα τα κατσίκια μας κι αρχίναμε να τρώνε και να ξεδιψά-

νε... Κι εμείς αμέριμνοι και αφοσιωμένοι στον παιχνιδιών μας τη ροή, ούτε που τα σκεφτόμασταν και τα 'χαμε όλους διόλου ξεχάσει...

Σταθήκαμε για λίγο ολόρθοι και προσεχτικοί κι όταν τον είδαμε να τρέχει κατεπάνω μας, για να μας πιάσει και μας τιμωρήσει, τρέξαμε όλοι σαν αλκίους μέχρις ότου Μπρατζή τ' Αλβόνια.

Κι όταν ύστερα από μια ώρα σίγουρα διαπιστώσαμε, ότι όλα ξεχάστηκαν κι ο Βακολίδης πόντιζε αμέριμνος τον κήπο, όλοι μας ξαναεπιστρέψαμε γύρω πάλι από το κτήμα του, λες και μας τράβαγε η μοίρα μας... κι έπρεπε να τιμωρηθούμε.

Σε μια στιγμή ακούω

θα σας ζουλίσω, σα στριφό λεμόνι", είπε κι έτρεξε κατ' επάνω μας με το βαρύ του χέρι να μας δείρει.

Ήταν ο Βακολίδης ο Επίτροπος, της εκκλησίας, ο εκπρόσωπος και των γερόντων και η καρδιά μας σα να μας σταμάτησε, από το φόβο και τη φασαρία.

Σταθήκαμε για λίγο ολόρθοι και προσεχτικοί κι όταν τον είδαμε να τρέχει κατεπάνω μας, για να μας πιάσει και μας τιμωρήσει, τρέξαμε όλοι σαν αλκίους μέχρις ότου Μπρατζή τ' Αλβόνια.

Κι όταν ύστερα από μια ώρα σίγουρα διαπιστώσαμε, ότι όλα ξεχάστηκαν κι ο Βακολίδης πόντιζε αμέριμνος τον κήπο, όλοι μας ξαναεπιστρέψαμε γύρω πάλι από το κτήμα του, λες και μας τράβαγε η μοίρα μας... κι έπρεπε να τιμωρηθούμε.

Σε μια στιγμή ακούω

μια μαλακή και σιγανή φωνή, παράξενη αλαγμένη και λίγο μπερδεμένη να με καλεί ονομαστικά και δήθεν φιλικά κι ανθρώπινα, να λέει: "Έρχεσαι Μάνθο μου, καλέ, να με βοηθήσεις να μάσουμε τα ξύλα από το φράχτη, που είναι στο δρόμο πεταμένα".

Ασυναίσθητος είπα "ναι", γιατί το παρέλθον το 'χα ξεχάσει και τη ζημιά του κήπου, που του κάναμε την είχα πλέον διαγράψει (η παιδική μνήμη ξεχνάει αμέσως το κακό και των μεγάλων ο θυμός φουντώνει...). Ήταν ο Βακολίδης ήρεμος, σαν άγγελος μεταλλαγμένος και με τα μεγάλα μάτια μου ουδέποτε δοκίμασα σε ηλικία δεκάχρονη, αφού σε βάρος μου καταλογίστηκε όλη η ευθύνη της ζημιάς που ομαδικά είχα πράξει στα πρώτα παιδικά μας χρόνια... Όπου στο τέλος με λυπήθηκε και με άφησε μισολιπόθυμο στο χώμα κι έβριζε των προγόνων μας τις "Χαρίτες" Δικορφιωτών και άλλων

να και με θυμό πολύ με χτύπαγε στην κεφαλή και στο κορμί και μέσο το στήθος. Ένα κλαδί, που είχε δίπλα του, το είχε μετατρέψει σε μπαστούνι, που το δοκίμαζε επιμελώς στην πλάτη μου, χωρίς να με λυπάται ολωδιόλου.

Ξυλοδαρμός γερός και αναπάντεχος του δέρματος και των κοκκάλων και οι φωνές μου έφταναν ουρλιάζοντας στου Μαυρογιάνν' το λάκκο και στο Μεσοχώρι.

Ξύλο πολύ και δυνατό που τέτοιο στη ζωή μου ουδέποτε δοκίμασα σε ηλικία δεκάχρονη, αφού σε βάρος μου καταλογίστηκε όλη η ευθύνη της ζημιάς που ομαδικά είχα πράξει στα πρώτα παιδικά μας χρόνια... Όπου στο τέλος με λυπήθηκε και με άφησε μισολιπόθυμο στο χώμα κι έβριζε των προγόνων μας τις "Χαρίτες" Δικορφιωτών και άλλων

"υπευθύνων"!!

Κι η παρέα των φίλων μου μαζεμένη σε μια άκρη, εκόταγε αλαλη κι αφωνή τα τεκταινόμενα μπροστά της.

Δυο-τρεις εδά-κρυσαν βαριά, συνέιδιχα, πηγαία. Κι άλλοι δυο-τρεις σα να χαμογελούσαν κι ειρωνεύονταν που το λαχείο έτυχε σε μένα.

Ήταν το γεγονός των ημερών και των ετών εκείνων του 45, που καταγράφηκε στο Δίκορφο με πολύ νόημα και σημασία περισσή: "Ένα μικρός ξυλοδαρθηκε από ένα γέρο, επιπόλαιο κι οργίλο, όπου το παιδικό χαμόγελο δεν το ήξερε κι όπου τις πράξεις των μικρών κι αθώων, τις έπαιρνε σα να προέρχονταν από κακούς και μοχθηρούς μεγάλους".

Ξυλοδαρμός αξέχαστος κι αιώνιος...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

Δωρεά αδελφών Τσούγια και αδελφών Πατέα

Με πολλή χαρά και ευγνωμοσύνη πληροφορηθήκαμε οι απανταχού της Ελλάδας Δικορφιώτες τη χορήγηση πεντακοσίων χιλιάδων δρχ. (500.000 δρχ.) για την έναρξη και ολοκλήρωση της Παιδικής Χωράς και του χώρου μπάσκετ-βόλεϋ, εκ μέρους των αδελφών Τσούγια και Πατέα (από 500.000 δρχ. οι μεν και 500.000 δρχ. οι δε, δηλαδή 1.000.000 δρχ. συνολικά).

Είναι μια πράξη που μας συγκινεί όλους και που αποδειχνει το συγκεκριμένο ενδιαφέρον τους για την πρόοδο και το νοικοκύρεμα του χωριού μας.

Στους αγαπητούς μας και υπέροχους αδελφούς Βασίλη και Μάξιμο Τσούγια και Βασίλη και Θανάση Πατέα εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας, αφού βλέπουμε γι' άλλη μια φορά την έμπρακτη αγάπη τους και το θετικό ενδιαφέρον τους για το χωριό μας.

Έχω δε τη γνώμη και προτείνω όπως στην Παιδική Χωρά δοθεί το όνομα της μιας οικογένειας και στην άλλη (χώρος μπάσκετ -βόλεϋ) να δοθεί το όνομα της άλλης οικογένειας.

Έτσι, η ευγνωμοσύνη μας και η αναγνώρισή μας σ' αυτά τ' αδέλφια θα γίνει πιο συγκεκριμένη και πιο χειροπιαστή.

Το Κοινοτικό μας Συμβούλιο και ο Σύλλογός μας ας λάβουν τις τελικές και σωστές αποφάσεις.

Ματθαίος Λέκκος

ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ

Στο διάστημα που πέρασε από την προηγούμενη έκδοσή μας, το Κοινοτικό Συμβούλιο συνεδρίασε και αποφάσισε για τα εξής θέματα:

α) "Συγκρότηση επιτροπής"

"Συγκροτείται τριμελής επιτροπή η οποία αποτελείται από τους:

- 1) Ματθαίο Σακελλαρίου - κοινοτικό σύμβουλο
- 2) Παναγιώτη Λέκκο - κοινοτικό σύμβουλο
- 3) Κατσαρό Θεόδωρο - κτηνοτρόφο

η οποία θα μεταβεί στις κοινοτικές βοσκές για έλεγχο και καταμέτρηση των ζώων για την εξακρίβωση των στοιχείων των δηλώσεων που έκαναν οι κτηνοτρόφοι στην κοινότητα.

β) "Παραχώρηση κοινοτικής έκτασης"

Ομόφωνα παραχωρείται δωρεάν για χρήση στον Ποσοτική Δημ. μήτριο κοινοτική έκταση στη θέση "Παναγιά" με σκοπό την κατασκευή ξυλανθράκων και μόνο για το χρονικό διάστημα από 5-5-95 ως 30-10-95 κι εφόσον ληφθούν "όλα τα απαραίτητα μέτρα και κατόπιν αδείας από το Δασαρχείο.

γ) "Ψήφιση πίστωσης"

Ψηφίζει πίστωση 50.000 δρχ. για την πληρωμή και εξόφληση των λογαριασμών του κοινοτικού τηλεφώνου.

δ) "Δημοπρασίες βοσκοτόπων"

- i) Πλειοδότης εκμίσθωσης βοσκής στη θέση "Ζυγουροτόπι" αποδείχτηκε ο Τσιάμης Λεωνίδας αντί του ποσού των 121.000 δρχ.
- ii) Πλειοδότης για τη θέση "Δ. Σαρπάτα" αναδείχτηκε ο Τάτσος Πελοπίδας, αντί του ποσού των 200.100 δρχ.

ΜΕΛΛΟΥΣΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Μια από τις πρώτες και σπουδαιότερες αποστολές και επιδιώξεις των υπαρχόντων και λειτουργούντων Συλλόγων γενικά, είναι το πλησίασμα και το αντάμωμα των ενεργών μελών τους, η σύσφιξη και αναγέννηση των σχέσεων του, η επανασύνδεση των παλιών και η γνωριμία και φιλία των νέων.

Έτσι οι Σύλλογοι εκπληρώνουν την αποστολή τους και ολοκληρώνουν το έργο τους, που γίνεται χειροπιαστό και ορατό, συγκεκριμένο και αποδοτικό. Και ασφαλώς κι ο Σύλλογος του Δικόρφου, που μέχρι τώρα έχει να παρουσιάσει έργο μέγα και θετικό, δημιουργικό και αξιόλογο, μπορεί να επεκτείνει τις δραστηριότητές του και να δώσει βαρύτητα και στο σημείο αυτό δηλ. της ψυχικής και κοινωνικής συνένωσης και επανασύνδεσης όλων των χωριανών μας.

Κι ένας απ' τους καλύτερους τρόπους της επιτυχούς αυτής αποστολής του, είναι κατά την ταπεινή

μου γνώμη, οι παρακάτω ενέργειες και δραστηριότητές του:

1. Ομαδικές διήμερες ή τριήμερες εκδρομές με πούλμαν σε διάφορα αξιολογα και τουριστικά μέρη της χώρας μας. π.χ. Πήλιο, Κέρκυρα, Μεσολόγγι, όπου με τα κοινά νέα βιώματα, οι παλιοί επανασυνδέονται και οι νέοι γίνονται φίλοι.

2. Κατά τους μήνες Μάιο, Ιούνιο, Σεπτέμβριο και Οκτώβριο μπορούν να γίνονται στο χωριό μας κοινά τραπέζια με φαγητό, τραγούδι και χορό ένα Σάββατο ή μια Κυριακή το μεσημέρι (κυρίως αν λειτουργήσει νέο σύγχρονο κι οργανωμένο καφεστιατόριο...).

Θυμύμαι το ωραίο κι αξέχαστο τραπέζι, που μας παρέθεσε ο Πρόεδρός μας τον Ιούνιο του 1994, με έξοδα δικά του, που μας σύνδεσε και μας ανανέωσε όλους μας και μας έκαμε να θυμηθούμε τις παλιές κι αξέχαστες μέρες μας.

Και βέβαια σε τέτοιες εκδηλώσεις η οικονομική συμμετοχή μας θα είναι η ανάλογη και αναγκαία και

η μέρα μας θα περνά ωραία και ευχάριστα και θα μας επανασυνδέει.

3. Μονοήμερη εκδρομή στο Πάπιγκο, Αρίστη και Βοϊδομάτη. Γνωριμία με τα ελβετικά τοπία του Ζαγορίου. Περιπάτημα στο Βοϊδομάτη για να χαρούμε την ομορφιά του και κοινό φαγητό.

4. Μονοήμερη εκδρομή στο Βίκο, Μονοδέντρι, Βίτσα, Άνω και Κάτω Σκαμνέλι και Γυφτόκαμπο. Φαγητό και γλέντι στο Γυφτόκαμπο κι επιστροφή το βράδυ ομαδικά.

5. Κοινή εκδρομή με τα πόδια μια Κυριακή στη Μανασσή και Καλωτά. Αναβίωση των παλιών αναμνήσεών μας. Ομαδικό φαγητό και ομαδική επιστροφή το απόγευμα.

6. Κοινός εκκλησιασμός μια Κυριακή της Ανοιξης ή του Φθινοπώρου στο Δικόρφο, με μεζέδες και ποτά, μετά την εκκλησία και δημιουργία χαρούμενης ατμόσφαιρας (τον Ιούλιο και Αύγουστο, ούτως ή άλλως η πλειοψηφία είναι εκεί).

7. Κοινή προσευχή και λατρεία μια Μεγάλη Πέμπτη ή Μεγάλη Παρα-

σκευή στο Δικόρφο, από τις 6 το απόγευμα ως τις 12 τη νύχτα. Ομάδες χορωδίας πρόχειρες όπως όταν ζούσε ο παπα-Σταύρος.

8. Κοινή Πρωτομαγιά στο Δικόρφο, μια φορά αν ο καιρός το επιτρέπει και δεν κάνει κρύο. Κοινή συνεστίαση και κοινό γλέντι.

9. Ομαδική συμμετοχή στον εορτασμό της 24ης Μαΐου στον Αη-Γιάννη μας. Άνοδος και κάθοδος με τα πόδια, για να χαρούμε το ελβετικό τοπίο στις Κανάλες, στα Μεγαλώνια και στη Γκούβα.

10. Πανηγυρική θεία λειτουργία κατά την 11η Νοεμβρίου στο Δικόρφο (ημέρα του Αγίου Δηνά μας). Εφόσον το επιτρέπουν οι καιρικές συνθήκες...

11. Ομαδική συμμετοχή του Συλλόγου μας στη λειτουργία και τον εορτασμό της Αγίας Παρασκευής, 26 Ιουλίου (παρακλήσι).

Όλες οι παραπάνω σκέψεις και προτάσεις είναι υποκειμενικές και προσωπικές κι ο Σύλλογός μας μπορεί να τις επεξεργαστεί, να τις συζητήσει στην προσεχή του Γενική Συνέ-

λευση του 1995, να ακουστούν εκεί και οι άλλες, ποικίλες και διάφορες απόψεις και προτάσεις και ν' αρχίσει ύστερα να τις υλοποιεί σταδιακά και σταθερά.

Είναι ένας τρόπος (όπως και στην αρχή αυτού του σημειώματος τόνισα) επανασύνδεσης των παλαιών Δικορφιωτών και γνωριμίας και συνοχής των νέων παιδιών και συγγενών μαζί.

Είναι μια μέθοδος κι ένας τρόπος, που θα ζωντανεύει το Σύλλογό μας, γιατί η κοινή δράση και συμμετοχή συνδέει και ενώνει, πλησιάζει και ανταμώνει μικρούς και μεγάλους σ' αυτή τη ζωή.

Αναμένω σκέψεις, προτάσεις, απόψεις, εισηγήσεις και αποφάσεις γι' αυτό το θέμα που έθιξα σήμερα απ' όλους τους Δικορφιώτες και κυρίως απ' το Δ.Σ. του Συλλόγου μας.

Είναι ενέργειες σύνδεσης (επαναλαμβανών) και επανασύνδεσης των απανταχού Δικορφιωτών της σημερινής κι αξίζει νομίζω να τις δοκιμάσουμε και να τις υλοποιήσουμε.

Ματθαίος Λέκκος